

[Kjeld Olesen.]

Vietnam. Vi er enige med regeringen i, at udgangspunktet for, hvad der skal ske i dette område, må være Genève-aftalerne. På den anden side har vi set udviklingen gå andre veje end det, der var hovedtanken i Genève-aftalerne. Man kan næsten sige, at meget af det, vi ser i dag i Vietnam, i Indokina som sådan, er ting, man kunne forudse; meget tyder på, at vi står ved afslutningsfasen af, hvad der jo hele tiden har været et indre opgør i dette område. Jeg konstaterer med tilfredshed, at udenrigsministeren i dette afsnit af sin redegørelse taler om at pleje kontakter med alle parter i dette område, og jeg mærker mig, at udenrigsministeren specielt nævner PRG, frihedsbevægelsen i Sydvietnam.

FN er til diskussion, man kan sige til principdiskussion, i disse år. Man er nu oppe på 138 medlemslande, og vi har jo set en stærkt øget tilslutning fra en lang række nye nationer. Og så melder sig det spørgsmål, om FN stadig væk er stedet, hvor man realistisk kan debattere og bringe beslutninger igennem, eller om sammensætningen af De Forenede Nationer i dag først og fremmest har gjort det til et diskussionsforum, hvor man efterhånden lader de væsentligste afgørelser træffes uden for rammerne af De Forenede Nationer.

Jeg mener, svaret må være, at det, vi oplever også af besværligheder i samarbejdet inden for De Forenede Nationer, er en reel situation. Jeg mener, at vi som udgangspunkt må sige, at den tredje verden er der, og at den tredje verden stadig stærkere vil gøre sig gældende i FN og i andre organer.

Det spørgsmål har jo også været diskuteret: hvem bør være medlem af De Forenede Nationer, og hvem bør ikke være det? Jeg kan fuldstændig tilslutte mig regeringens opfattelse, hvor grundlaget er universalitetsprincippet: det skal gælde alle, det skal gælde Sydafrika. Men når det er sagt, skal der føjes til, at så må der også være konsekvens i tingene, så må det også gælde FN's underorganisationer. Vi finder det ganske uacceptabelt, at Israel f. eks. er blevet udelukket fra samarbejdet i UNESCO. Det nytter næppe, at man demonstrerer ved at forsøge økonomiske sanktioner imod denne organisation, men jeg håber, at regeringen

vil fastholde universalitetsprincippet også på disse områder. Jeg håber, at regeringen fortsat vil være aktiv i sine bestræbelser for at få Israel tilbage igen til UNESCO, og jeg håber, at regeringen vil være aktiv, hvis man inden for FN som sådan skulle forsøge at køre videre ad den vej med på den ene eller den anden måde at føre sanktioner frem over for Israel.

Om Mellemøsten bare de bemærkninger, at man naturligvis fortsat som grundlag for det, der forhåbentlig snart vil lede frem til holdbare fredelige tilstande, må have 242-resolutionen fra De Forenede Nationer 1967. Jeg er også enig i de øvrige udtalelser, der har været inden for EF om dette Mellemøstenproblem.

Der kan ikke være nogen tvivl om formuleringen i 242-resolutionen, hvor det drejer sig om rettigheder i området. Socialdemokratiet er enig i det, der i øvrigt står om palæstinenserne's lovligere rettigheder, men man må heller ikke glemme, at vi også har et ansvar over for Israel, at dette land også har sine rettigheder, at dette land har haft grund til at frygte for sin eksistens, og at en fred skal sikre alle parter, også Israel.

Som sagt er brændpunkterne flyttet fra Europa, og i denne del af verden er vi vidne til, at det går imod en stadig tydeligere politisk afspænding, selv om vi ikke har set det udmøntet i en egentlig militær afspænding. Men alt lagt sammen finder vi, at der er grund til optimisme, både når det drejer sig om troppereduktionsforhandlingerne, når det drejer sig om SALT-forhandlingerne, og ikke mindst når det drejer sig om konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa, hvor vi står over for den næste fase til sommer i Helsingfors. Under alle omstændigheder kan vi vel sige, at man er nået så langt i disse forhandlinger, i hele afspændingen mellem øst og vest, at befolkningerne hverken i øst eller i vest vil acceptere væsentlige tilbageskridt.

Og i den forbindelse én ting til: mon ikke vi snart skulle slutte debatten om dansk medlemskab af NATO? Det er ikke, fordi den har været særlig stærk igennem den senere tid, men på et tidspunkt, hvor vi er så vidt i forhandlingerne, hvor vi ved, at forudsætningen for, at vi kunne komme så langt, er en givet balance, ville det ganske